

РЕШЕНИЕ

№ 2626

гр. София, 16.04.2019 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 21.03.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Дилиана Николова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **475** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на И. А. Щ. срещу Заповед № СОА18-РД08-1833/07.09.2018г. на кмета на Столична община, с която на основание чл.44, ал.2 ЗМСМА, чл.91 от Наредбата за организация на движението на територията на СО /НОДТСО/ и Протокол № 727/26.07.2018г. е отказано издаването на карта за преференциално паркиране на определените и обозначени за целта места.

Жалбоподателят моли за отмяната на заповедта като незаконосъобразна, издадена при превратно упражняване на власт. Сочи, че е освидетелстван от ТЕЛК с 54 % трайно намалена работоспособност /ТНР/, като заболяването му е свързано със затруднения на двигателната система, обуславящи затруднения в придвижването и приложението на т.1 от чл.91 на наредбата. В съдебно заседание изложеното в жалбата и направеното с нея искане се поддържат чрез адв.М.. Претендира присъждане на направените разноски.

Ответникът по оспорването чрез юрк.М. моли за отхвърлянето на жалбата по съображения, че оспореният акт е правилен и законосъобразен. Подробни съображения излага в писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Административното производство е образувано по подаденото от жалбоподателя заявление вх.№ ССД18-ГР94-6051/24.07.2018г. /л.27 по делото/, с което той е поискал издаването на карта за преференциално паркиране на ППС, превозващи хора с увреждания в зоните за почасово платено паркиране и паркингите общинска собственост на територията на СО. Със заявлението жалбоподателят е декларирал, че е с 54% ТНР, съгласно ЕР № 1417/23.04.2018г. на ТЕЛК със срок до 01.04.2021г. Приложени са и другите изискващи се съгласно заявлението документи. Съгласно експертното решение на ТЕЛК при II МБАЛ С. ЕАД, инвалидността е по причина на общо заболяване с водеща диагноза – Спондилоза, Тораколумбална кифосколиоза; Лумбална спондилоза с остеохондроза; Дископатия Л4-Л5, Л5-С1; Двустранен лумбосакрален радикуларен синдром; Л. на н.улнарис в ляво; Двустранна гонартроза, лека степен; Цервикоартроза; Хронична вертебробазиларна недостатъчност; Централен отоневрологичен синдром, лека степен. От снетата при освидетелстването анамнеза се установява, че от 2016г. жалбоподателят е с прогресивни болки в кръста с иридиация към двата долни крайника, изкривяване на гръбначния стълб, по повод което е лекуван стационарно. От няколко години е с ограничен обем на движения в двете коленни стави. Като противопоказани условия на труд в т.15 е посочено „негоден за ТФР“.

Заявлението е разгледано от назначената със Заповед № СОА18-РД91-221/21.06.2018г. на кмета на СО /приложена на л.55-57 по делото по делото/, комисия, като нейното решение е обективизирано в т.7 от Протокол № 727/26.07.2018г. /л.46 и сл. по делото/. Комисията е дала предложение за отказ от издаване на карта за преференциално паркиране, поради това, че лицето не отговаря на критериите по чл.91 НОДТСО, тъй като заболяванията, посочени в приложеното към заявлението ЕР не водят до трайно оформен функционален дефицит на стоежа, предвижването и издръжливостта, лицето не ползва инвалидна количка, ортопедични апарати, външни протези, патерици или чужда помощ. Съответно на лицето не са определени над 90% ТНР поради сърдечни, белодробни и зрителни заболявания.

При разглеждането на заявлението са присъствали всички членове на комисията, определени със Заповед № СОА18-РД91-221/21.06.2018г. на кмета на СО, съответно са подписали протокола от посоченото заседание, който на 08.08.2018г. е утвърден от заместник-кмета на СО А. А..

Въз основа на горното от ответника е издадена оспорената заповед, в която като мотиви са изложени констатациите и становището на комисията по т.7 от Протокол № 727/26.07.2018г. Заповедта, съгласно известие за доставяне на л.50 по делото е съобщена на оспорващия на 20.09.2018г. В нея изрично е посочено, че може да бъде обжалвана пред областния управител на Област С. чрез кмета на СО в 14-дневен срок от съобщаването.

Жалбоподателят се е възползвал от правото си да оспори акта по административен ред като сезирал областния управител на Област С. с жалба, заведена с вх.№ СОА18-ГР94-5101/28.09.2018г. /л.26 по делото/, с която е поискал отмяна на заповедта. Преписката е изпратена до него с писмо изх.№ СОА18-ГР94-5101/2/ от 18.10.2018г., получено в администрацията на Областната управа на 23.10.2018г. /л.21 по делото/. След получаване на преписката областният управител е разгледал жалбата

и я намерил за неоснователна, предвид което с решение без номер и дата /л.12-14 по делото/, същата е отхвърлена. Решението на областния управител на Област С. е съобщено на жалбоподателя на 19.11.2018г., съгласно разписка на л.35 по делото. На 29.11.2018г. в деловодството на Областната управа е заведена жалбата, по която е образувано настоящото производство.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, съдът обуславя следните правни изводи:

Жалбата е допустима – насочена е срещу подлежащ на оспорване за законосъобразност индивидуален административен акт по см. на чл.21, ал.1 АПК и е подадена от лице, което е негов адресат и чиято правна сфера предвид постановления отказ, той неблагоприятно засяга.

Разпоредбата на чл.98, ал.2, изр.2-ро АПК предвижда, че ако жалбата или протестът са отхвърлени от по-горестоящия административен орган, на оспорване пред съда подлежи първоначалният административен акт. Съответно чл.149, ал.3 АПК гласи, че когато актът, мълчаливият отказ или мълчаливото съгласие са били оспорени по административен ред, срокът по ал.1, съответно по ал.2, започва да тече от съобщението, че по-горестоящият административен орган се е произнесъл с решение, а ако органът не се е произнесъл - от крайната дата, на която е следвало да се произнесе. В настоящия случай заповедта, с която е отказано издаването на карта за преференциално паркиране е оспорена по административен ред пред областния управител като решението му е съобщено на жалбоподателя на 19.11.2018г., съгласно разписка на л.35 по делото, а жалбата му е подадена на 29.11.2018г., в преклузивния 14-дневен срок за оспорване по чл.149, ал.3 АПК.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт на всички основания по чл.146 АПК, съдът приема следното:

Съгласно разпоредбата на чл.92 НОДТСО картите на правоимащите лица, легитимиращи и удостоверяващи правото на преференциално паркиране на територията на Столична община по чл.91 от наредбата, се издават и преиздават, както и анулират от кмета на Столична община или оправомощено от него длъжностно лице. В настоящия случай оспорената заповед е издадена от заместник-кмета на СО при условията на заместване, видно от Заповед № СОА18-РД15-9687/05.09.2018г. на кмета на СО /л.41 по делото/, с която последният е възложил на Т. Ч. – заместник-кмет, да го замести на 07.09.2018г. като изпълнява функциите на кмет на СО. Следователно оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган и не представлява нищожен административен акт.

Спазено е изискването за форма на административния акт – заповедта е издадена в писмена форма като съдържа предвидените в чл.59, ал.2 АПК реквизити, доколкото в приложимия специален закон – в случая НОДТСО, не са установени различни от посочените изисквания. Видно от неговото съдържание фактическите основания, на които основава изводите си административния орган, послужили за издаването на оспорения отказ, са констатациите по преписката и решението на нарочно назначената комисия за разглеждане на подадените заявления за издаване на карти за преференциално паркиране. За мотиви на акта, освен това, следва да бъдат възприети и доказателствата за всички извършени в хода на административното производство

процесуални действия, представляващи част от административната преписка.

Не се установиха и нарушения на процесуалните правила от категорията на съществени, мотивиращи отмяната на акта само на това основание. Производството е образувано по надлежно подадено заявление с приложени към него доказателства, подкрепящи направеното искане. Заявлението, в съответствие с разпоредбата на чл.91 НОДТСО, е разгледано от назначената за целта от кмета на СО комисия, в състава на която са включени трима лекари, единият от които ортопед-хирург. Комисията е извършила преценка за основателност на заявлението на база установените в наредбата критерии, като становището ѝ е изцяло възприето от ответника в оспорения акт. Последният съдът намира, че е съответен на материалния закон.

В чл.91, т.1 - т.5 НОДТСО изчерпателно са посочени условията, алтернативното наличие на всяко, от които е предпоставка за предоставяне на карта за преференциално паркиране. Според т.1 право на карта за преференциално паркиране имат лицата, които вследствие на увреждането не могат да се придвижват без използването на инвалидна количка, ортопедични апарати, външни протези, патерици или чужда помощ, т.е. лица, които не са в състояние да заемат изправено положение на тялото без използването на технически помощни средства и имат трайно оформен функционален дефицит на стоежа, придвижването и издръжливостта. Определеният процент на трайно намалена работоспособност или вид и степен на увреждане, определени от ТЕЛК и НЕЛК следва да е над 50% (петдесет процента).

Не се твърди по делото и не са ангажирани доказателства, че жалбоподателят не може да се придвижва самостоятелно без използване на инвалидна количка, ортопедични апарати, външни протези, патерици или чужда помощ и не е в състояние сам да заема изправено положение на тялото без използване на посочените медицински изделия. Това не би могло да се установи и със заключение на нещо лице, обратно на твърденията на оспорвания. Този факт може да бъде удостоверен единствено с актове, издадени от компетентните органи на медицинската експертиза /Лекарска консултативна комисия /ЛКК/, ТЕЛК и Национална експертна лекарска комисия /НЕЛК/, както и чрез акт за назначаване и отпускане на помощни средства за медицинска и социална рехабилитация при условията на чл.15, ал.1 ЗИХУ във вр. с Приложение № 7 към чл.40, ал.1 от Правилника за прилагане на ЗИХУ. Видно от приетото по делото ЕР на ТЕЛК жалбоподателят действително страда от заболяване, обуславящо функционален дефицит на опорно-двигателния апарат, за което са определени 54 % ТНР, т.е. повече от минимално предвидените в наредбата 50% ТНР. Само това основание обаче, въпреки установения от ТЕЛК функционален дефицит, без установена от специализираните органи необходимост от използване на чужда помощ или медицински изделия за придвижване и заемане на изправен стоеж, обуславят извод, че жалбоподателят не отговаря на посочените нормативни изисквания за издаване на карта за преференциално паркиране, установени в т.1 на чл.91 НОДТСО. Не се установява от доказателствата по делото и наличието на някое от другите основания, посочени в т.2 – 4 на чл.91 НОДТСО. Приложимостта на основанието по т.5 на чл.91 в случая е изключено.

От изложеното следва, че към датата на постановяване на оспорената заповед жалбоподателят не е отговарял на изискванията, установени в НОДТСО за предоставяне на право на преференциално паркиране на ППС, превозващи хора увреждания в зоните за почасово платено паркиране на определените за това места. Наредбата е нормативен административен акт по смисъла на чл.75, ал.1 АПК и

следователно нейните норми са задължителни за всички до тяхната отмяна. Съгласно даденото в § 1, т. 2 от ДР на Закона за интеграция на хората с увреждания /ЗИХУ/ определение "човек с трайни увреждания" е лице, което в резултат на анатомично, физиологично или психическо увреждане е с трайно намалени възможности да изпълнява дейности по начин и степен, възможни за здравия човек, и за които органите на медицинската експертиза са установили степен на намалена работоспособност 50 и над 50 на сто. Придвижването е част от тези дейности, като за определени хора с трайни увреждания то може да бъде осъществено преимуществено или само с ППС. В разпоредбата на § 1, т.16 тази категория е определена като "лица със затруднения в придвижването" - които имат трайно оформен дефицит на стоежа, придвижването и издръжливостта. Паркирането в този случай следва да се разглежда като елемент на придвижването с ППС. С разпоредбата на чл.91 НОДТСО се дават преференции на тази категория лица с трайни увреждания, които имат затруднения в придвижването и за които паркирането като елемент на придвижването е от жизнено важно значение с оглед осъществяване на целите, посочени в чл.2 ЗИХУ. Не съществува равенство между различните по степен и характер трайни увреждания. За част от хората с трайни увреждания придвижването на собствен ход не създава затруднения, поради което те се нуждаят в по-малка степен от преференции при паркирането, отколкото лицата със затруднения в придвижването. Оспорващият не попада в категорията на лица, посочени в чл.91 от Наредба за организация на движението на територията на Столична община. Макар заболяването му да съответства на посочените в т.1 на чл.91 НОДТСО, разпоредбата изисква кумулативното наличие на процент ТНР по-висок от 50 и наличието на увреждане, което не позволява придвижване без използването на инвалидна количка, ортопедични апарати, външни протези, патерици или чужда помощ, каквито фактически установявания в случая не са налице.

Нормите на чл.91 НОДТСО не могат да се тълкуват разширително - определения в тях критерии са обективни и се установяват въз основа на медицинска документация. Предвид факта, че жалбоподателят не е представил доказателства, които да го определят като правоимащ по смисъла на чл.91 НОДТСО, отказът на кмета на Столична община да издаде карта за преференциално паркиране на ППС превозващи хора с увреждания в зоните за почасово платено паркиране на определените и обозначени за целта места, обективизиран в оспорената заповед, е законосъобразен.

По тези съображения жалбата е неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена. Основателна при този изход на спора е претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Размерът му следва да бъде определен на 50 лева, на основание чл.78, ал.8 ГПК, вр. чл.37 ЗПП, вр. чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, вр. чл.144 АПК, поради липсата на фактическа и правна сложност на делото.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 АПК и чл.78, ал.8 ГПК, вр. чл.37 ЗПП, вр. чл.24 НЗПП, вр. чл.144 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. А. Щ. срещу Заповед № СОА18-РД08-1833/07.09.2018г. на кмета на Столична община.

ОСЪЖДА И. А. Щ. да заплати на Столична община сумата в размер на 50 /петдесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: